

بعضی‌ها را باید فقط تماشا کرد. یعنی هیچ نیازی به بحث و گفتگو ندارند. همین که نگاهشان کنی کافی است برای این که زندگی‌ات را از این رو به آن رو کنند. از کارهای فردی و مسائل شخصی گرفته تا روابط اجتماعی و زندگی سیاسی؛ همه‌اش دیدنی و چشیدنی است. مثلاً همین کمک به فقرا که خیلی‌ها ادعایش را می‌کنند؛ فقط بیا و نوع غربی‌اش را با نمونه‌های اسلامی مقایسه کن. بهترین الگوهای آنجا سرمایه‌دارها و میلیاردرهایی هستند که همه دارایی‌شان را از چپاول مظلومین به دست آورده‌اند، آن وقت خیریه‌هایی را تاسیس می‌کنند و یک از هزاران را به آن‌ها می‌دهند! اما بهترین الگوی اسلامی، پیامبر مهربانی‌هاست که قبل از کمک به فقرا خود را گرسنه نگه می‌دارد، تا بتواند از سر خیرخواهی و خداخواهی فقیرنوازی کند:

مَا أَكَلَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ خُبْزَ بَرْقُطٍ وَلَا شَبِيعٍ مِنْ خُبْزِ شَعِيرٍ قَطُّ.

امام صادق علیه السلام: پیامبر اعظم صلی الله علیه و آله هیچ گاه از نان گندم (که لذیذتر و گران‌تر بود) نخورد، و هیچ گاه از نان جو (که ارزان‌تر و ساده‌تر بود) خود را سیر نکرد.

راستی ای کاش یک نفر پیامبر ما را این گونه به جهانیان معرفی کرده بود تا همگی او را به نظاره بنشینند و خواه ناخواه الگوی خود کنند. و این همان درخواست رهبر جهان است از جوانان اروپا و آمریکای شمالی!